

Αργολική Αρχαική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού

«Ο Διάκος οδηγεί τους Δερβενχωριτες στον αγώνα.»

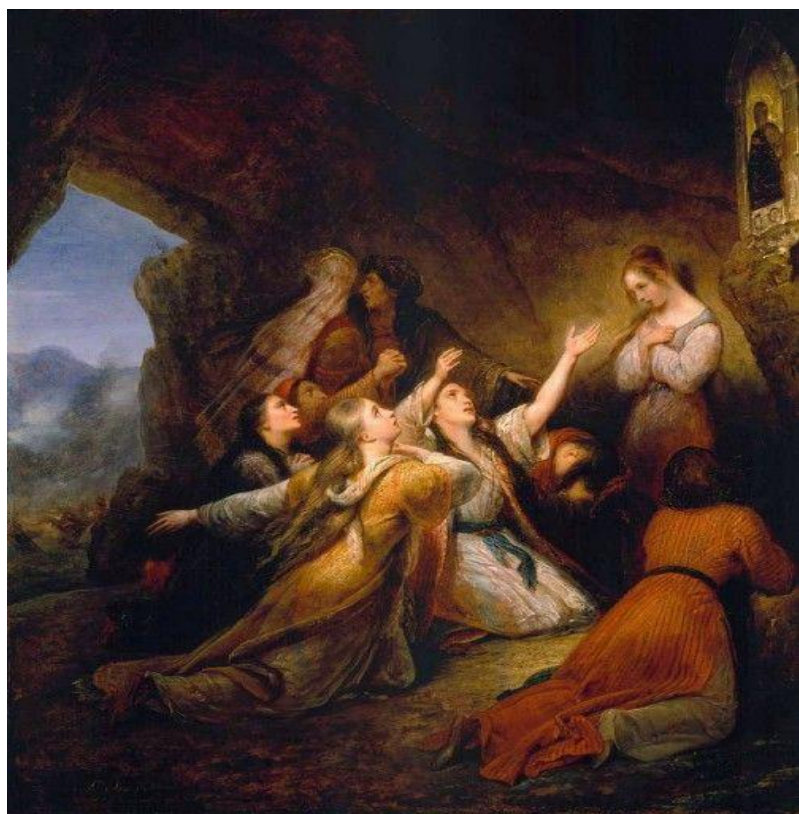
Άγνωστος (μέσα 19ου αιώνα), κατά πρότυπο του Peter von Hess.

Στον πίνακα απεικονίζεται η προσφιλής συνήθεια των Ελλήνων για την αέναο μάχη της ελευθέριας και την εγγενή υπεράσπιση του πατρώου εδάφους.

Κεντρικό πρόσωπο της εικόνας ο οπλαρχηγός Δάκος και πίσω του οι ατρόμητοι Έλληνες παλικάρια του που ασπάζονται τα παιδιά τους και τις γυναίκες τους προετοιμαζόμενοι ψυχολογικά για τον υπέρ πάντων αγώνα ως άλλοι υπερασπιστές Θερμοπύλων

Δεν γνωρίζουμε αν η μάχη που θα ακολουθήσει είναι αυτή στο Χάνι της Γραβιάς

Συντάκτης : Ζουμπλιός Γιάννης Α2

«Ελληνίδες εκλιπαρούν για βοήθεια» - Ary Scheffer

Σε αυτόν τον πίνακα μπορούμε να δούμε πολλά κορίτσια και γυναίκες οι οποίες μπήκαν σε μία σπηλιά για να σωθούν από τους Τούρκους. Οι περισσότερες έχουν γονατίσει κάτω. Έχουν πάρει μια εικόνα της παναγίας, την έχουν βάλει ψηλά και παρακαλούν για βοήθεια, σωτηρία. Ενώ οι υπόλοιπες στέκονται κοντά στην είσοδο της σπηλιάς και παρατηρούν, κοιτάζουν μήπως έρθουν οι Τούρκοι.

Συντάκτρια : Κηπουρίδη Φωτεινή Α2

«Ο θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη» – Άγνωστος (μέσα 19ου αιώνα). Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου. Παράρτημα Ναυπλίου.

Ο Μάρκος Μπότσαρης (Σούλι Θεσπρωτίας, 1790 - Καρπενήσι Ευρυτανίας, 9 Αυγούστου 1823) ήταν Έλληνας οπλαρχηγός της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 και καπετάνιος των Σουλιωτών. Για τις συνολικές του υπηρεσίες και τη μεγάλη συνεισφορά του στον αγώνα, μετά θάνατον έλαβε τιμητικά τον στρατιωτικό βαθμό του Στρατηγού. Ο Μάρκος Μπότσαρης έμεινε στην ιστορία για την ανδρεία του και τη σημαντική συμβολή του στον Αγώνα για την ανεξαρτησία των Ελλήνων και δίκαια θεωρείται μεγάλος εθνικός ήρωας. Πρόκειται για έργο λαϊκού ζωγράφου, το οποίο μεταφέρει στον θεατή όλο τον πόνο και την απελπισία των συντρόφων του Μάρκου Μπότσαρη για τον θανάσιμο τραυματισμό του. Εδώ ο βουβός πόνος των ακίνητων σκυφτών μορφών και ένα λάβαρο που δεν ανεμίζει πια, αλλά βρίσκεται υποσταλμένο στα χέρια ενός αγωνιστή, καταγράφουν την οδύνη και την απελπισία των παλικαριών. Η σκηνή τοποθετείται κατά πάσα πιθανότητα στον χώρο όπου διαδραματίστηκαν τα τραγικά γεγονότα, όπως υποδηλώνουν τα απόκρημνα βουνά και προπαντός το τεράστιο δέντρο που καταλαμβάνει μεγάλο μέρος της σύνθεσης. Η παρουσία του μάλιστα, δεν είναι ίσως άσχετη με τις φιλολογικές πηγές στις οποίες ο Μπότσαρης αναφέρεται ως ο «λαοσώστης της Ελλάδος πλάτανος».

Συντάκτρια: Καβαλιέρου Κατερίνα Α2

Στη διπλανή εικόνα βλέπουμε τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, ο οποίος φοράει την πολεμική του στολή και το στρατιωτικό του καπέλο. Αρχικά ήταν Έλληνας αρχιστράτηγος και ηγετική μορφή της Επανάστασης του 1821. Γεννήθηκε στις 3 Απριλίου του 1770 στο Ραμοβούνι και απεβίωσε στις 4 Φεβρουαρίου του 1843 στην Αθήνα. Ήταν επίσης οπλαρχηγός και πληρεξούσιος, Σύμβουλος της Επικρατείας. Ακόμη, απέκτησε το προσωνύμιο Γέρος του Μοριά. Τέλος, μετά θάνατον τιμήθηκε από την Ελληνική Πολιτεία με τον βαθμό του Στρατάρχη.

«Θεόδωρος Κολοκοτρώνης» - Δ. Τσόκος

Συντάκτες : Καλιανιώτης Φοίβος – Καλιανιώτης Φαίδων

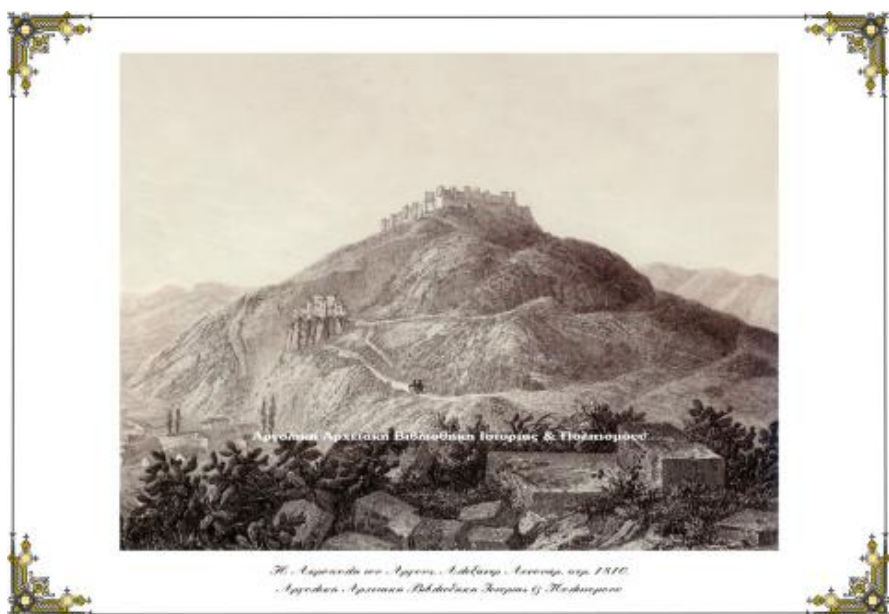
Προσωπογραφία Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, έργο του Διονυσίου Τσόκου, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αργολική Αρχαική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού

«Ο Ρήγας εξάπτει τον προς ελευθερίαν των Ελλήνων έρωτα» - Peter Von Hess.

Σε αυτήν εδώ την εικόνα βλέπουμε τον Ρήγα Φεραίο να εξάπτει τον προς την ελευθερία των Ελλήνων έρωτα. Αυτό το έργο είναι του Peter Von Hess, ο οποίος έφτασε στο Ναύπλιο συνοδεύοντας τον νεαρό Βασιλιά Όθωνα, μετά από εντολή του βασιλιά Λουδοβίκου Α΄ της Βαυαρίας, πατέρα του Όθωνα, και είχε την τύχη να γνωρίσει τους πρωταγωνιστές της επανάστασης και να ζωγραφίσει μέσα στα ερείπια που ακόμη κάπνιζαν. Ο Peter von Hess φιλοτέχνησε 39 σκηνές σχετικές με τον αγώνα, καθώς και προσχέδια τοιχογραφιών τα οποία επρόκειτο να διακοσμήσουν τις στοές των κήπων του παλατιού στο Μόναχο αλλά και τους τοίχους των ανακτόρων του τσάρου Νικολάου Α΄ στην Αγία Πετρούπολη. Γεννήθηκε το 1792 στο Ντύσσελτορφ και ήταν γιος του Κάρολου Χριστόφορου Ες (1755-1808) αργότερα καθηγητή της χαλκογραφίας στην Ακαδημία των Καλών Τεχνών στο Ντύσσελτορφ γνωστός για τις εγχαράξεις έργων μεγάλων ζωγράφων, όπως Ρέμπραντ και Ραφαήλ. Οι πρώτες εμπειρίες του ήταν η τέχνη της χαρακτηριστικής που ασκούσε ο πατέρας του. Το 1806 στην ηλικία των δεκαέξι ετών εισήχθη στην Ακαδημία του Μονάχου. Έγινε γνωστός αργότερα με τους πίνακές του «Η μάχη του Αρσί επί του Ώβ» 1817 και του «Καταυλισμού αυστριακού στρατού» 1823.

Συντάκτες : Κασσέλας Ευριπίδης – Αγγελική Καστρινάκη A2

«Η Ακρόπολη του Άργους» - Αλεξάντερ Λενουάρ.

Βλέπουμε ένα κάστρο που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην επανάσταση του 1821, κρύβοντας στην αγκαλιά του Έλληνες πολεμιστές. Από το υψόμετρο που βρίσκεται καταλαβαίνουμε ότι η πρόσβαση του είναι δύσκολη. Η ορατότητα είναι ίδια περιμετρικά και οι ογκόλιθοι θυμίζουν τείχη στο βόρειο και δυτικό τμήμα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι Έλληνες εκτός από το να επιβλέπουν τον εχθρό από μακριά είχαν και την ασφάλεια που τους πρόσφερε.

Συντάκτρια: Κολοβού Δήμητρα A2

«Η μάχη της Αλαμάνας» – Αλέξανδρος Ησαΐας

Η εικόνα δείχνει μια μεγάλη σύγκρουση μεταξύ των Ελλήνων Επαναστατών και των Οθωμανών. Διακρίνουμε επίσης να έχουν χαθεί πολλές ζωές στο πεδίο μάχης. Από πίσω υπάρχει ένα χωριουδάκι το οποίο μάλλον έχει καταστραφεί απ' τον πόλεμο. Επιπρόσθετα, διακρίνουμε ένα ποτάμι να περνάει ανάμεσα από τις δύο όχθες.

Συντάκτης : Κοσιδής Δημήτρης A2

« Ο Κολοκοτρώνης εν Λέρνη συναγείρει τους νικητάς του Δράμαλη»- Peter Von Hess.

Στον πίνακα αυτό απεικονίζεται η μάχη των Δερβενακίων, που ήταν μια από τις πιο σημαντικές μάχες της ελληνικής Επανάστασης. Ο Κολοκοτρώνης μοιάζει ήρεμος και χαρούμενος που τελείωσε η μάχη στην οποία η φήμη του μεγάλωσε. Οι σύμμαχοι γύρω του, φαίνονται επίσης χαρούμενοι που βγήκαν νικητές την μάχης και ο αρχιστράτηγος τους Κολοκοτρώνης, τους συγχαίρει.

Συντάκτρια: Ζουμπούλη Άννα A2

«Ο Κεφάλας, υπερήφανος, σηκώνει την σημαία της ελευθερίας στα τείχη της Τριπολιτσάς»- Peter Von Hess

Στην παραπάνω εικόνα απεικονίζεται ο Παναγιώτης Κεφάλας, ο οποίος υπερήφανος, σηκώνει την σημαία της ελευθερίας στα τείχη της Τριπολιτσάς.

Συντάκτρια : Κανάκη Τατιάνα A2

«Η Σφαγή της Χίου» - Ευγένιος Ντελακρουά

Στον πίνακα του Ντελακρουά απεικονίζεται η σφαγή της Χίου, που έγινε στις 30 Μαρτίου του 1822. Κοιτάζοντάς τον βλέπει κάποιος την οργή των Τούρκων απέναντι στους Έλληνες.

Στο βάθος διακρίνεται ήδη η καταστροφή της πόλης της Χίου, η οποία καίγεται, μαζί με όσους κατοίκους παρέμειναν στο σπίτι τους. Οι περισσότεροι είχαν καταφύγει σε υψώματα για να γλυτώσουν, αλλά οι ένοπλοι Τούρκοι δεν άργησαν να τους φτάσουν. Πολλοί Χιώτες ήταν αυτοί που σκοτώθηκαν με τρομερό μίσος από τους Τούρκους, όπως φαίνεται και στο κέντρο του πίνακα, ενώ υπήρχαν και άλλοι που έγιναν σκλάβοι.

Στα πρόσωπα των αντρών της Χίου, βλέπουμε την απογοήτευση που τραυματίστηκαν και μετατράπηκαν σε σκλάβους. Αρκετοί από αυτοί γυμνοί τόσο από ρούχα όσο και από όπλα, ενώ δίπλα οι γυναίκες τους ταλαιπωρημένες τους αγκαλιάζουν για να τους δώσουν δύναμη να κρατηθούν στη ζωή. Οι γυναίκες με αλυσίδες, να μην μπορούν να αγκαλιάσουν τα παιδιά τους, που ψάχνουν για τροφή και παρηγοριά. Γύρω τους οι Τούρκοι, οπλισμένοι με όπλα και σπαθιά πάνω σε άλογα, έτοιμοι να τους σκοτώσουν ανά πάσα στιγμή.

Συντάκτρια : Μαριέλλα Ζαφείρη Α2

«Αλέξανδρος Υψηλάντης, «ο Υψηλάντης αναδέχεται την αρχιστρατηγίαν του υπερέλευθερίας αγώνος»- Peter Von Hess

Στις 24 Φεβρουαρίου 1821 ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, κυκλοφόρησε την επαναστατική προκήρυξη "Μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος" στο Ιάσιο της Μολδοβλαχίας (σημερινό Ιάσι Ρουμανίας), η οποία σηματοδότησε την έναρξη της Επανάστασης στις παραδουνάβιες ηγεμονίες. Η προκήρυξη καλεί όλους τους Έλληνες να ξεσηκωθούν για να διώξουν τους τυράννους τους, όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκοί λαοί. Τόνισε δε ότι η Ρωσία (Μεγάλη δύναμη της εποχής), θα βοηθούσε στον αγώνα. Η απόφαση αυτή πάρθηκε μετά από σύσκεψη της Φιλικής Εταιρείας, ηγέτης της οποίας είχε αναλάβει ο ίδιος στις 12 Απριλίου 1820, μετά την άρνηση του Ιωάννη Καποδίστρια. Στην πρώτη σύσκεψη της Εταιρείας που πραγματοποιήθηκε στις 20 Οκτωβρίου 1820 στο Ισμαήλιο της Βεσσαραβίας (σημερινό Ισμαίλ Ουκρανίας), είχε αποφασιστεί η επανάσταση να αρχίσει πρώτα από τη Μάνη. Όμως στις 16 Φεβρουαρίου 1821 ο Υψηλάντης αποφάσισε να ξεκινήσει από τη Μολδοβλαχία, πιστεύοντας ότι υπήρχαν μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας, επειδή οι ηγεμονίες της περιοχής είχαν πετύχει ένα καθεστώς αυτονομίας, που δεν επέτρεπε την παρέμβαση του Σουλτάνου, χωρίς την συγκατάθεση του Τσάρου. Επιπλέον, οι ηγεμόνες ήταν Φαναριώτες και θα συντάσσονταν μαζί του. Έτσι, στις 21 Φεβρουαρίου 1821, ξεκίνησε από το Κισνόβιο της Βεσσαραβίας μαζί με τους αδερφούς του Γεώργιο και Νικόλαο και αφού διέσχισε τον ποταμό Προύθο, έφτασε στο Ιάσιο την επόμενη. Εκεί συναντήθηκε με τον ηγεμόνα της Μολδοβλαχίας, Μιχαήλ Σούτσο και έλαβε την υποστήριξη του για την εκκίνηση του αγώνα. Ως τα μέσα Μαρτίου είχε συγκροτήσει ένοπλο σώμα αποτελούμενο από 4000 και στις 27 Μαρτίου μπήκε θριαμβευτικά στο Βουκουρέστι. Η είδηση αυτή θορύβησε τον τσάρο, ο οποίος έδωσε άδεια στα σουλτανικά στρατεύματα να εισέλθουν στη Μολδοβλαχία και να καταστείλουν την εξέγερση. Οι προστριβές του Υψηλάντη με τους τοπικούς άρχοντες καθώς και το δυσμενές διεθνές περιβάλλον, προδιέθεταν για την αποτυχία της, η οποία έσβησε τον Σεπτέμβριο του 1821, μετά και από την ήττα του Υψηλάντη στη μάχη του Δραγατσάνιου στις 7 Ιουνίου 1821

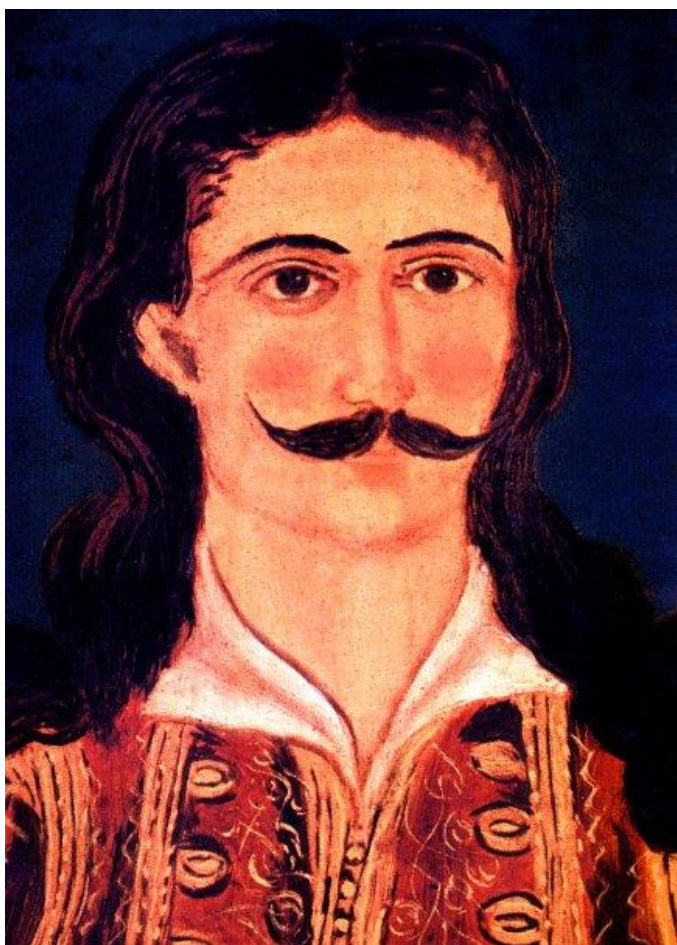
Συντάκτης : Κωνσταντόπουλος Γεώργιος Β2

«Θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη» - Άγνωστος (μέσα 19ου αιώνα).

Η παραπάνω εικόνα απεικονίζει τον θάνατο του Μάρκου Μπότσαρη. Αυτό το έργο μας αποκαλύπτει τον πόνο, την οδύνη, την θλίψη και την απελπισία των συμπολεμιστών του, που είδαν σε αυτή την ηρωική μορφή, την ελπίδα για μια ελεύθερη πατρίδα, πίστεψαν και πολέμησαν χάρη σε αυτόν, μια χούφτα Έλληνες εναντίον μιας ολόκληρης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Για εκείνους ο Μπότσαρης ήταν ο άνθρωπος που θα τους πέρναγε από την σκλαβιά στην ελευθερία. Επιπροσθέτως, παρατηρούμε ότι το γεγονός διαδραματίζεται στον τόπο θανάτου του Μάρκου Μπότσαρη.

Συντάκτριες: Κουρελιά Μαρία, Λιολιοπούλου Τριανταφυλλιά (Φυλλιώ), Λιώτα Πασχαλιά, Μάντζου Ευθαλία Β2

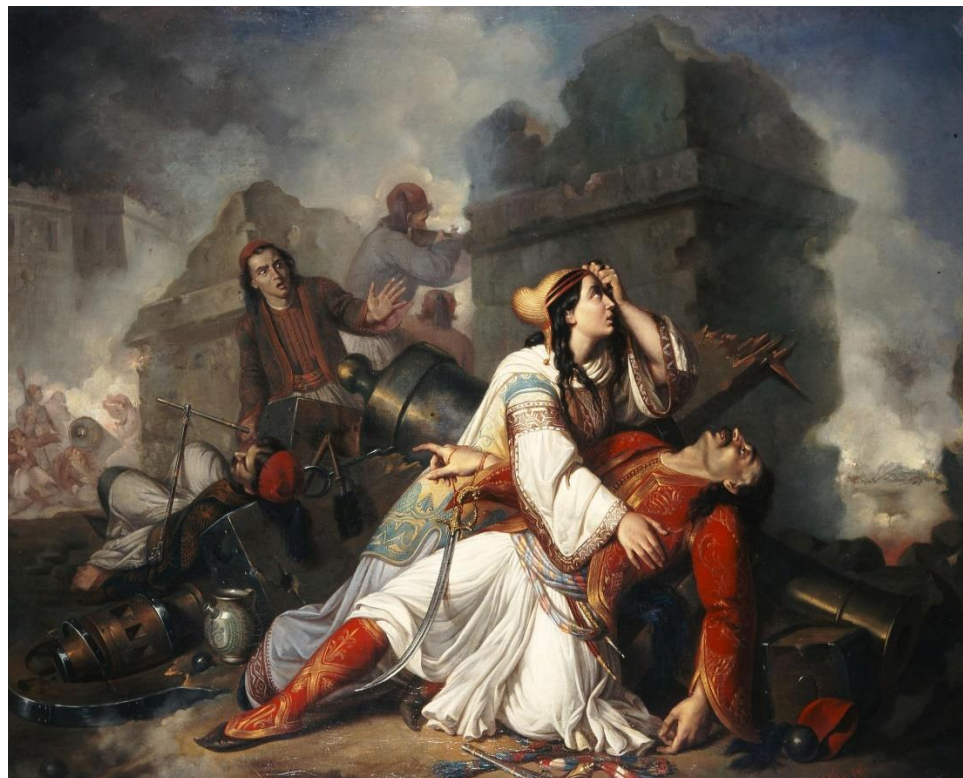
«Αθανάσιος Διάκος» - Θεόφιλος

Ο Αθανάσιος Διάκος ήταν ένας από τους Έλληνες πρωταγωνιστές του πρώτου έτους της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, ο οποίος έδρασε στη Στερεά Ελλάδα. Το επίθετο του πατέρα του ήταν «Γραμματικός» όμως από μικρή ηλικία πήγε σε μοναστήρι και έγινε «Διάκος». Μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία το 1818. Το 1820 έγινε αρματολός στη Λιβαδειά. Τον Απρίλιο του 1821 κατέλαβε το φρούριο της Λιβαδειάς, χάρη στο οποίο χάρισε στην πατρίδα πολλές νικηφόρες μάχες. Στις 23 Απριλίου 1821 έδωσε μάχη ενάντια των στρατευμάτων του Ομέρ Βρυώνη. Στη μάχη αυτή συνελήφθη και του προτάθηκε να υπηρετήσει τον Οθωμανικό στρατό. Εκείνος αρνήθηκε λέγοντας : "Εγώ Γραικός εγεννήθηκα, Γραικός θε να αποθάνω!". Έπειτα, δολοφονήθηκε από τους Τούρκους με διοβελισμό στις 24 Απριλίου 1821. Εις μνήμην εκείνου του θρύλου γράφτηκαν δημοτικά τραγούδια όπως αυτό του Μανώλη Ρασούλη ονόματι «Του Αθανάσιου Διάκου».

Συντάκτριες: Κουρελιά Μαρία, Λιολιοπούλου Τριανταφυλλιά, Λιώτα Πασχαλιά, Μάντζου Ευθαλία Β2

« Το κρυφό σχολειό»- Ν. Γύζης

«Ο Θάνατος του Λάμπρου Τζαβέλλα» -Ντονάτο Φραντσέσκο Ντε Βίβο

Στον πίνακα απεικονίζεται ο θάνατος του Σουλιώτη Λάμπρου Τζαβέλλα στο πεδίο της μάχης. Δίπλα του φαίνεται η γυναίκα του που προσπαθεί να τον κρατήσει και πίσω φαίνεται ο γιος του Φώτος που παρακολουθεί τρομοκρατημένος. Γύρω τους υπάρχουν συντρίμμια, όπλα, πτώματα και καπνοί.

Στο πρόσωπο του αγωνιστή φαίνεται η ένταση ενώ στο πρόσωπο της γυναίκας του φαίνεται η μεγάλη λύπη της. Η γυναίκα του ήρωα με το ένα χέρι της κρατά του σώμα του άντρα της ενώ με το άλλο το κεφάλι της. Ο πίνακας αυτός δίνει έμφαση στον άνδρα και στην γυναίκα και θέλει να τονίσει την ανδρεία που έδειξε ο Λάμπρος Τζαβέλλας και η γυναίκα του κατά την επίθεση του Αλή Πασά εναντίον των Σουλιωτών το 1792 – 1795 και απεικονίζει μία πράξη ηρωισμού και θυσίας στην οποία συμμετείχαν άνδρες και γυναίκες.

Συντάκτης: Κυριακίδης Αντώνης Β2

Ένας από τους συνηθέστερους μύθους, που συνδέει περισσότερο την Εκκλησία με την παλιγγενεσία του έθνους, είναι αυτός για την ύπαρξη Κρυφού Σχολείου κατά την περίοδο της οθωμανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα. Είναι αλήθεια πως υπήρξαν περιόδοι που η εκπαίδευση στοχοποιήθηκε σε ορισμένες περιοχές για πάρα πολύ μικρό χρονικό διάστημα και λειτούργησαν νυχτερινά σχολεία. Όμως αυτή η συνωμοτική θεωρία κρυφών ιδρυμάτων εκπαίδευσης βρίσκεται μακριά από την αλήθεια. Οι Οθωμανοί στην πραγματικότητα δεν ενδιαφέρονταν για την γλώσσα που μιλούσαν οι υπήκοοι της αυτοκρατορίας τους. Ταυτόχρονα, πολλά σχολεία ελληνομάθειας και χριστιανικής αγωγής λειτουργούσαν στην επικράτεια των Οθωμανών για πάρα πολλά χρόνια λ.χ. στην Κωνσταντινούπολη, την Σμύρνη, τα Ιωάννινα, κατά καιρούς στην Πελοπόννησο κ.α. Όπως προαναφέρθηκε, κατά τον 18ο αιώνα ιδρύθηκαν, επιπροσθέτως, πάρα πολλά εκπαιδευτικά ιδρύματα με την συμβολή μίας ανερχόμενης μεσαίας τάξης, φορέα του διαφωτισμού, η οποία ζήτησε ακόμη περισσότερη κοσμική παιδεία και τη διδασκαλία της κλασικής γραμματείας, της φιλοσοφίας και των θετικών επιστημών. Ο μύθος του Κρυφού Σχολείου συνέβαλλε μεταγενέστερα στην διαμόρφωση της εθνικής ιδεολογίας.

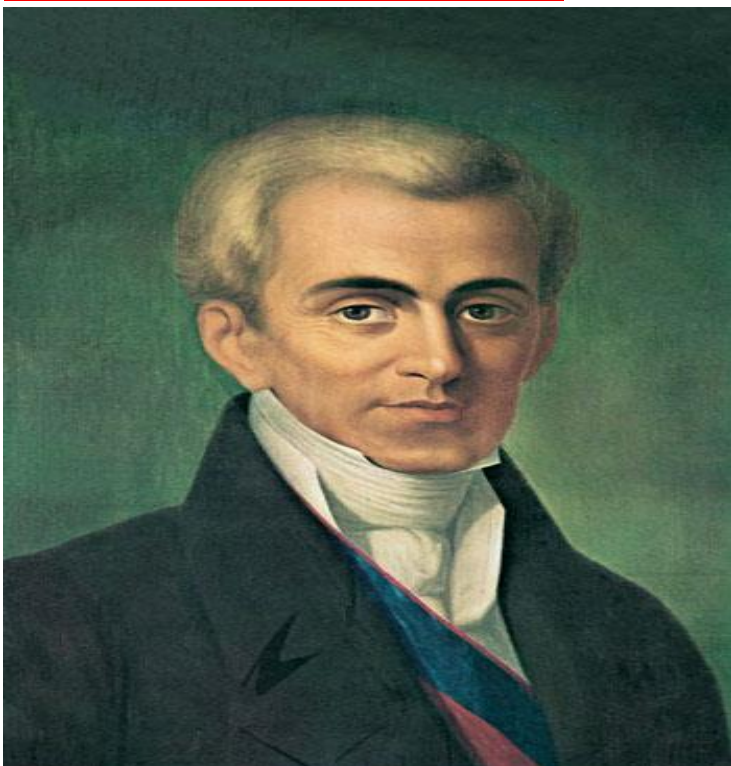
Συντάκτρια: Χάλκου Θεοδώρα Γ'4

«Παπαφλέσσας» - Δ. Τσόκος

Ο Γρηγόριος Δικαίος (γεννημένος ως Γεώργιος Δικαίος ή Φλέσσας περισσότερο γνωστός ως Παπαφλέσσας, ήταν Έλληνας κληρικός, πολιτικός και οπλαρχηγός της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. Γεννήθηκε στην Πολιανή Μεσσηνίας το 1786 ή το 1788 και ήταν υστερότοκος γιος, από δεύτερο γάμο, του Δημητρίου Δικαίου, ο οποίος είχε συνολικά 28 παιδιά. Το επίθετο Δικαίος είναι το πραγματικό της εν λόγω οικογένειας και απαντάται ακόμη και σήμερα στο χωριό του την Πολιανή Μεσσηνίας. "Δικαίος" ήταν μοναστηριακός τίτλος που σήμαινε τον επιστάτη ή διαχειριστή μοναστηριού ή ασκητηρίου. Το Φλέσσας ή Φλεσσαίος, εικολογείται ως παραφθορά του Εφέσιος ή Εφεσαίος. Τούτου δε ένεκα νομίζουν κάποιοι ότι οι Φλεσσαίοι κατάγονται από την Έφεσο. Το κοσμικό όνομά του ήταν Γεώργιος Δικαίος του Δημητρίου. Φοίτησε στη Σχολή Δημητσάνας, την οποία δεν την τελείωσε και μόνασε το 1816 στο μοναστήρι της Παναγιάς της Βελανιδιάς στην Καλαμάτα, όπου πήρε το όνομα Γρηγόριος (παπάς Φλέσσας εξού και το Παπαφλέσσας). Εξαιτίας του επαναστατικού χαρακτήρα του, ήλθε σε σύγκρουση με τον επίσκοπο Μονεμβασιάς, έφυγε από τη μονή του και πήγε σε άλλο μοναστήρι, της Ρεκίτσας. Η νέα σύγκρουσή του με Τούρκο αξιωματούχο για τα περιουσιακά της μονής τον παρώθησε να αφήσει την Πελοπόννησο και να περάσει στη Ζάκυνθο, όπου γνώρισε τον Κολοκοτρώνη και αργότερα πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί χειροτονήθηκε αρχιμανδρίτης από τον πατριάρχη Γρηγόριο Ε. Στην Κωνσταντινούπολη γνωρίστηκε με τον Αναγνωστόπουλο, ο οποίος τον μύησε στη Φιλική Εταιρεία στις 21 Ιουνίου 1818. Στα έγγραφα της Εταιρείας υπέγραφε με το όνομα Αρμόδιος και ως διακριτικά έβαζε τα αρχικά Α.Μ.. Στο Ισμαήλιο της Βεσσαραβίας συγκαλείται σύσκεψη των στελεχών της Φιλικής Εταιρείας από τον Υψηλάντη. Συμμετείχε και ο Δικαίος, ο οποίος τόσο πριν τη σύγκληση της σύσκεψης με επιστολές που έστειλε προς τον Υψηλάντη από την Κωνσταντινούπολη, όσο και στις εργασίες της σύσκεψης υποστήριξε την άποψη για επίσπευση της έναρξης της Επανάστασης, παρουσιάζοντας πλαστά έγγραφα που εμφάνιζαν την Πελοπόννησο πανέτοιμη για επανάσταση.

Συντάκτης: Παπαφιλόπουλος Βασίλης Β3

«Ιωάννης Καποδίστριας»- Δ. Τσόκος

« Ο Καραϊσκάκης στη μάχη του Φαλήρου» - Θεόφιλος

Ο Γεώργιος Καραϊσκάκης ή Καραϊσκος γεννήθηκε το 1782 και ήταν νόθος γιος της Ζωής Διμισκή ή Ντιμισκή, από τη Σκουληκαριά, πρώτης εξαδέλφης του αρματολού Γώγου Μπακόλα. Τα παιδικά του χρόνια ήταν δύσκολα λόγω του οικογενειακού του ιστορικού αλλά και επειδή αναγκάστηκε να ζει μόνος χωρίς την υποστήριξη των γονέων του. Μεγάλη ψυχολογική και κοινωνική πίεση δέχθηκε λόγω του προηγούμενου. Ήταν φιλόνομος, βλάσφημος και βωμολόχος, χαρακτηριστικά που απέκτησε από αυτά τα δύσκολα παιδικά του χρόνια. Από την παιδική του ηλικία ήδη, έκανε τα πρώτα βήματά του ως κλέφτης. Ο Καραϊσκάκης έγινε περισσότερο γνωστός μετά την ενηλικίωσή του. Νεαρός έπεσε στα χέρια του Αλή Πασά των Ιωαννίνων, όπου και φυλακίστηκε για παράνομες πράξεις, εκεί όμως έμαθε και κάποια γράμματα. Έτσι αρχικά υπηρέτησε στην αυλή του Αλή Πασά και τον ακολούθησε στην εκστρατεία του κατά του περίφημου πασά Πασβάνογλου στο Βιδίνιο της Βουλγαρίας, φίλου του Ρήγα Φεραίου. Στη εκστρατεία εκείνη ο Καραϊσκάκης αιχμαλωτίστηκε από τις δυνάμεις του Πασβάνογλου και κρατήθηκε για κάποιο χρόνο. Στη συνέχεια επέστρεψε στην αυλή του Αλή Πασά. Όταν το καλοκαίρι του 1820 πολιορκήθηκε ο Αλή Πασάς από τα σουλτανικά στρατεύματα, ο Καραϊσκάκης παρέμεινε μαζί του και αγωνίστηκε υπέρ του. Αργότερα όμως προσχώρησε στους πολιορκητές, αλλά γρήγορα απομακρύνθηκε και από αυτούς. Κατάφερε δε τότε να αποσύρει από τα πολιορκούμενα Ιωάννινα την οικογένειά του και να τη στείλει στη νήσο Κάλαμο που τότε θεωρούνταν ασφαλές μέρος για τους Έλληνες αμάχους. Κατά τους πρώτους μήνες του 1821 προσπάθησε να εξεγείρει σε επανάσταση κατά των Τούρκων την περιοχή της Βόνιτσας, στην αρχή ανεπιτυχώς διότι οι προύχοντες της περιοχής θεωρούσαν πως δεν ήταν ακόμη κατάλληλος ο καιρός. Στη συνέχεια πήγε στα Τζουμέρκα όπου ύψωσε τη σημαία της Επανάστασης, η οποία διαδόθηκε πολύ γρήγορα στις όμορες επαρχίες και από εκεί στο Μακρυνόρος όπου και συμμετείχε ο ίδιος στις γενόμενες εκεί συμπλοκές.

Συντάκτης: Ρήγας Σταύρος Β3

Ο Ιωάννης Καποδίστριας ήταν Έλληνας διπλωμάτης και πολιτικός. Διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και αργότερα πρώτος Κυβερνήτης του νέου ελληνικού κράτους κατά τη μεταβατική περίοδο κατά την οποία η χώρα τελούσε υπό την προστασία των Μεγάλων Δυνάμεων. Καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια με πολιτική παράδοση, γι' αυτό και αναμείχθηκε με την πολιτική ήδη από το 1803 οπότε και διορίστηκε γραμματέας της επικράτειας της Ιονίου Πολιτείας. Με την κατάληψη των Επτανήσων από τους Γάλλους αποσύρθηκε και εντάχθηκε στη ρωσική διπλωματική υπηρεσία. Εκεί ανέλαβε σημαντικές θέσεις καταφέροντας να αναδειχθεί σε υπουργό Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας από το 1815 έως το 1822, οπότε και υποχρεώθηκε σε παραίτηση λόγω της Επανάστασης του 1821. Στις 14 Απριλίου 1827 η Εθνική Συνέλευση της Τροιζήνας τον εξέλεξε με επταετή θητεία πρώτο κυβερνήτη της Ελλάδας, θέση από την οποία ήρθε σε τριβή με τους τοπικούς αξιωματούχους με αποτέλεσμα τη δολοφονία του στις 9 Οκτωβρίου 1831, στο Ναύπλιο, από τον Κωνσταντίνο και Γεώργιο Μαυρομιχάλη που ήταν συγγενείς του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, σε αντίποινα της φυλάκισης του τελευταίου. Η σορός του Κυβερνήτη θα μεταφερθεί τον Απρίλιο του 1832 στην Κέρκυρα, από τον αδελφό του Αυγουστίνο, για να ταφεί στην Ι.Μ. Πλατυτέρας δίπλα από τον τάφο του πατέρα του, Αντωνίου Μαρία Καποδίστρια.

Συντάκτρια: Κατερίνα Σερτ Α4

«Ρήγας-Κοραΐς» - Θεόφιλος

Ο Ρήγας, γιος εμπόρου, γεννήθηκε το 1757 στο Βελεστίνο της Θεσσαλίας, το οποίο στην αρχαιότητα ονομαζόταν Φερές. Νεαρός ακόμη, μπήκε στην υπηρεσία των Φαναριωτών στην Κωνσταντινούπολη και έπειτα μετανάστευσε στο Βουκουρέστι, ως γραμματέας του ηγεμόνα της Βλαχίας. Εκεί επηρεάστηκε από τις ευρωπαϊκές ριζοσπαστικές ιδέες, κάνοντας κύριο στόχο του την απελευθέρωση της πατρίδας. Το 1790 ταξίδεψε στη Βιέννη.

Το συγγραφικό και εκδοτικό του έργο είναι μεγάλο. Ο Ρήγας εξέδωσε γαλλικά μυθιστορήματα μεταφρασμένα στη δημοτική γλώσσα, ένα βιβλίο Φυσικής για σχολική χρήση, έναν τεράστιο χάρτη της Ελλάδας, την περίφημη «Χάρτα της Ελλάδος», μια εικόνα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και πολλά άλλα. Ο «Θούριος» ήταν ένας φλογερός επαναστατικός ύμνος που συγκίνησε πολλούς νέους της εποχής και έγινε σύμβολο του αγώνα για την ελευθερία.

Ο Ρήγας Βελεστινλής οραματιζόταν τη συνεργασία των υπόδουλων βαλκανικών λαών για την απελευθέρωσή τους από τον οθωμανικό ζυγό και τη δημιουργία ενός ευνομούμενου δημοκρατικού κράτους, όπου θα κυριαρχούσε η ελληνική γλώσσα και παιδεία. Ωστόσο, η δράση του έγινε γρήγορα γνωστή και προκάλεσε την αντίδραση της Αυστρίας, η οποία τότε διατηρούσε καλές σχέσεις με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Οι Αυστριακοί συνέλαβαν τον Ρήγα και συνεργάτες του το Δεκέμβριο του 1797. Λίγους μήνες αργότερα τον παρέδωσαν μαζί με επτά συντρόφους του στους Τούρκους, οι οποίοι τους θανάτωσαν και τους έριξαν στον ποταμό Δούναβη.

Ο Αδαμάντιος Κοραΐς καταγόταν από πλούσια οικογένεια της Χίου, αλλά γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1748. Φοίτησε αρχικά στην Ευαγγελική Σχολή της Σμύρνης, ενώ αργότερα εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Γαλλία, όπου σπούδασε ιατρική. Εκεί γνώρισε από κοντά τη Γαλλική Επανάσταση και τις φιλελεύθερες ιδέες της. Ασχολήθηκε κυρίως με την αναγραφή, την επιμέλεια και τη δημοσίευση των χειρόγραφων αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων.

Ο Κοραΐς πίστευε ότι για να ελευθερωθεί το ελληνικό έθνος, έπρεπε πρώτα να φωτιστεί διαμέσου της παιδείας, με κατάλληλη όμως μέθοδο διδασκαλίας και χρησιμοποιώντας μια νέα ελληνική γλώσσα, με απλούστερη μορφή από την αρχαία. Η απήχησή του ήταν μεγάλη και πολλοί δάσκαλοι ζητούσαν τις συμβουλές του. Γνωστές είναι επίσης οι θεωρίες του για τη γλώσσα. Ο Κοραΐς πρότεινε τη χρήση μιας γλώσσας που θα είχε ως βάση της την καθομιλουμένη γλώσσα της εποχής, από την οποία όμως θα είχαν αφαιρεθεί οι ξένες λέξεις καθώς και οι διάφορες ιδιωματικές εκφράσεις.

Ο Κοραΐς συνέβαλε σημαντικά στην ιδεολογική προετοιμασία της Μεγάλης Επανάστασης, π.χ. με το ποίημά του «Σάλπισμα Πολεμιστήριον» αλλά και κατά τη διάρκεια της, γράφοντας συμβουλευτικές επιστολές. Συντέλεσε επίσης στην ίδρυση του Ελληνικού Κομιτάτου στο Παρίσι. Ο Αδαμάντιος Κοραΐς, όπως οι περισσότεροι από τους εκπροσώπους του Νεοελληνικού Διαφωτισμού, είχε ως βασική φιλοσοφική αρχή την πίστη στη λογική του ανθρώπου.

Συντάκτρια : Πνευματικάκη Κατερίνα Β3

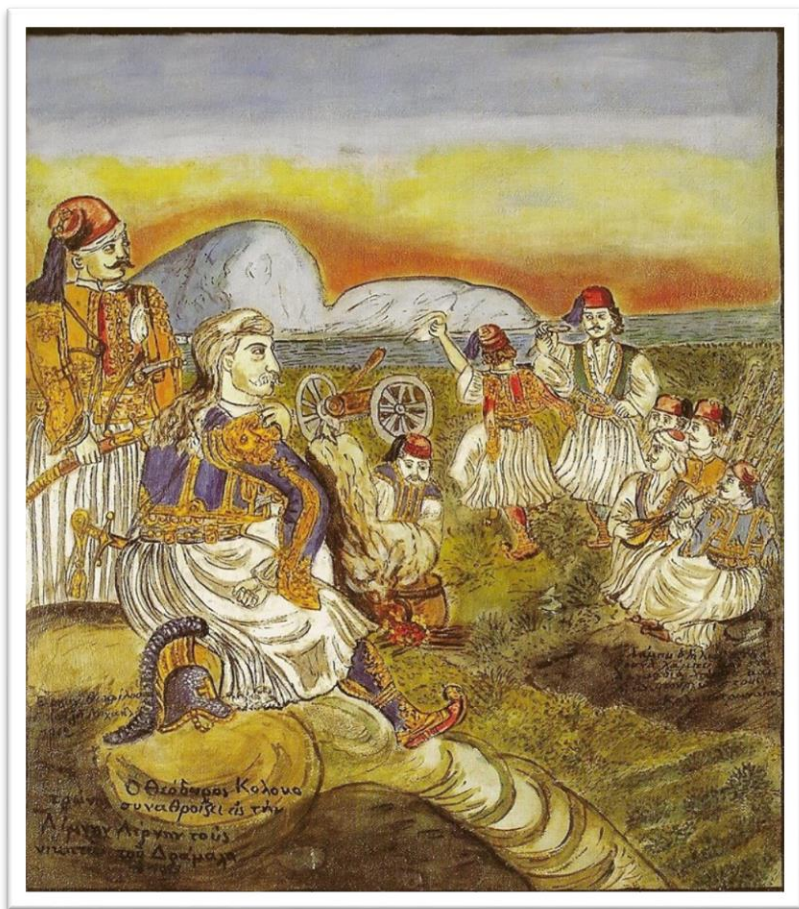
«Μαντώ Μαυρογένους» - Adam Friedel

Η μεγάλη ηρωίδα της Ελλάδας, κόρη του Νικόλαου Μαυρογένους μεγαλέμπορου που ήταν εγκατεστημένος στην Τεργέστη. Γεννήθηκε στα 1796 στο χωριό Μαρμαρά της Πάρου. Η μητέρα της ήταν Μυκονιάτισσα, κόρη του Αντώνη Χατζή Μπάτη και την έλεγαν Ζαχαράτη.

Καταγόταν από ελληνική οικογένεια της Ρουμανίας, η οποία έφυγε κρυφά για την Ιταλία. Η μητέρα της, Ζαχαράτη Μπάτη, ήταν γεννημένη στη Μύκονο. Εγκαταστάθηκαν στην Τεργέστη και εκεί ο πατέρας της Νικόλαος ασχολήθηκε με το εμπόριο. Ένας εκ των προπατόρων, ο μεγάλος θείος του πατέρα της, Νικόλαος Μαυρογένους, ήταν δραγουμάνος του Οθωμανικού στόλου και ηγεμόνας της Βλαχίας, στον οποίο στα 1812, ο πατέρας της ανάθεσε τη μόρφωσή της, στην Τήνο.

Κατά τη διάρκεια της Επανάστασης, η Μαντώ Μαυρογένους δραστηριοποιήθηκε κυρίως στη Μύκονο. Μετά από δική της προτροπή, οι κάτοικοι του νησιού, ξεσηκώθηκαν εναντίον των Τούρκων. Η Μαυρογένους εξόπλισε πλοία από δικά της χρήματα και ηγήθηκε του αγώνα κατά των πειρατών που λυμαίνονταν τις Κυκλάδες και αργότερα πολέμησε στο Πήλιο, στη Φθιώτιδα και στη Λιβαδειά. Κάτοχος της γαλλικής γλώσσας, συνέταξε συγκινητική έκκληση προς τις γυναίκες της Γαλλίας, ζητώντας τη συμπαράστασή τους στον πληθυσμό της Ελλάδας. Επίσης εκτός από τη Γαλλική, μιλούσε άπταιστα την Ιταλική, αλλά και την Τουρκική.

Συντάκτρια: Ταχιλλάρι Ματέι Α4

«Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης συναθροίζει εις την Λέρνην τους νικητάς του Δράμαλη» - Θεόφιλος

«Η Ελλάς ευγνωμονούσα» – Θ. Βρυζάκης

Το παραπάνω έργο το φιλοτέχνησε ο Θεόδωρος Βρυζάκης και απεικονίζει την απελευθερωμένη Ελλάδα ως αρχαία κόρη, πάνω σε ένα σύννεφο, το οποίο την κρατά υπερυψωμένη. Στέκεται στο κέντρο του πίνακα μεγαλοπρεπής, επιβλητική και αξιοθαύμαστη. Στα μακριά, ανέμελα μαλλιά της φορά ένα δάφνινο στεφάνι, το οποίο είναι σύμβολο δόξας, νίκης και τιμής. Με τα πόδια της πατά τις αλυσίδες των τετρακοσίων χρόνων σκλαβιάς, τις οποίες πλέον έχει σπάσει. Ακόμη, έχει τα χέρια της απλωμένα, σαν να προσπαθεί να αγκαλιάσει και να προστατέψει όλους όσους με θυσίες και αγώνες βοήθησαν στην απελευθέρωσή της. Επιπρόσθετα, τα νομίσματα στα πόδια της, είναι προσφορά εκείνων που διέθεσαν τις περιουσίες τους για την ανασυγκρότησή της. Γύρω της, έχουν συγκεντρωθεί οι πρωτεργάτες της επανάστασης, ο Ρήγας Φεραίος, ο Αδαμάντιος Κοραΐς, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, ο Μιχαήλ Σούτσος. Στη συνέχεια, οι γενναίοι αγωνιστές Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Γεώργιος Καραϊσκάκης και Οδυσσέας Ανδρούτσος. Επίσης, οι ήρωες

Οι ήρωες του 1821 ήταν απλοί άνθρωποι που οι περιστάσεις τους έκαναν να ξεπεράσουν τον ίδιο τους τον εαυτό, τις φοβίες, τα διλήμματα και τις δυνατότητές τους και να γίνουν πρότυπα για όλο το Ελληνικό Έθνος. Ήταν άνθρωποι με μεγάλη καρδιά και πολλά δείγματα ψυχικού μεγαλείου.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο θρυλικός γέρος του Μοριά με την ατρόμητη ψυχή, με τη μεγάλη πολεμική του πείρα και στρατηγική ιδιοφυΐα του, με την πολλή σωφροσύνη και την αφοσίωσή του στην πατρίδα, στάθηκε πραγματικός στυλοβάτης για την απελευθέρωση της χώρας μας. Επιπροσθέτως, είναι εκείνος που ενσάρκωσε την ιδέα του αγώνα ενώ σκεφτόταν την πραγματοποίησή της πολύ πριν οργανωθεί η Φιλική Εταιρία. Όμως, μέσα στον φανατισμό του πολέμου αντί τα όπλα να στραφούν κατά των τυράννων, στράφηκαν πάνω του. Συνοδεύτηκε στο Παλαμήδι για να φυλακιστεί όταν είπε στους στρατιώτες «Κρίνετε εσείς αν μου πρέπει τέτοια ντροπή», ενώ όταν ρωτήθηκε τι επαγγέλλεται, απάντησε ενδεικτικά, «Κρατώ το τουφέκι και πολεμώ για την πατρίδα», όντας γενναίος και αξιοπρεπής ως το τέλος.

Συντάκτριες: Κουρελιά Μαρία, Λιολιοπούλου Τριανταφυλλιά (Φυλλιώ), Λιώτα Πασχαλιά, Μάντζου Ευθαλία B2

των ναυτικών αγώνων, ο Κωνσταντίνος Κανάρης, ο Ανδρέας Μιαούλης, η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα.

Ο Βρυζάκης, για να αποδώσει τα χαρακτηριστικά των ηρώων της Επανάστασης, χρησιμοποίησε τις προσωπογραφίες, τις οποίες είχε σχεδιάσει ο Καρλ Κράτσαϊζεν, ο οποίος ήταν Γερμανός αξιωματικός του στρατού, εικονογράφος, φιλέλληνας, πολέμησε ως εθελοντής κατά την Επανάσταση και φιλοτέχνησε τα πορτρέτα των μεγάλων μορφών του αγώνα. Αξίζει να αναφερθεί, ότι ο Βρυζάκης με το έργο του εξέφρασε τα συναισθήματα των Ελλήνων και την ανάγκη τους να τιμήσουν όσους θυσίασαν τη ζωή τους για την Ελευθερία. Επιπλέον, η εικόνα προκαλεί συγκίνηση και προβάλλει την απόδοση τιμής στους ήρωες αλλά και την συνειδητοποίηση της υποχρέωσης για μίμηση. Επίσης, πολλοί μελετητές, υποστηρίζουν ότι το έργο παραπέμπει στους στίχους του Ρήγα Φεραίου «Ω παιδιά μου ορφανά μου».

Ο Θεόδωρος Βρυζάκης γεννήθηκε στη Θήβα, επτά χρόνια πριν από την κήρυξη της επανάστασης του 1821 και απεβίωσε στο Μόναχο το 1878. Θεωρείται ένας από τους κορυφαίους Έλληνες ζωγράφους και θεμελιωτής της λεγόμενης «Σχολής του Μονάχου». Έχοντας ζήσει τα σκληρά χρόνια του αγώνα των Ελλήνων για την απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό, απεικόνιζε στους καμβάδες του θέματα αποκλειστικά εμπνευσμένα από την Επανάσταση του 1821. Στο έργο του, διακρίνεται η συγκίνηση από τα γεγονότα, αλλά και η πρόθεσή του να τα μεταφέρει στα έργα του όσο πιο πιστά μπορεί.

Συντάκτρια: Μπακιρτζή Ελευθερία A3

«Αλέξανδρος Υψηλάντης, «ο Υψηλάντης αναδέχεται την αρχιστρατηγία του υπερ ελευθερίας αγώνος»- Peter Von Hess

Στον συγκεκριμένο πίνακα ο Peter Von Hess απεικονίζει τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, όταν εκείνος διέβη τον ποταμό Προύθο, στα Καρπάθια Όρη. Στα χέρια του κρατάει σφιχτά τη σημαία της επανάστασης και με στιβαρό βήμα κατεβαίνει από τη βάρκα του. Στόχος του ήταν να φτάσει στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες και να υψώσει τη σημαία αυτήν. Πράγματι, έφτασε στο Ιάσιο της Μολδοβλαχίας (24 Φεβρουαρίου 1821), όπου εκπλήρωσε τον στόχο του.

Συντάκτρια: Ελάνογλου Ελευθερία A2

«Η Έξοδος του Μεσολογγίου» - Θ. Βρυζάκης

Η Έξοδος του Μεσολογγίου είναι πίνακας ζωγραφικής του Θεόδωρου Βρυζάκη. Ο πίνακας ζωγραφικής δημιουργήθηκε το 1855. Φιλοξενείται στην Εθνική Πινακοθήκη της Ελλάδας. Είναι φτιαγμένος σε καμβά και είναι ελαιογραφία. Είναι εντυπωσιακή σύνθεση αποτέλεσμα συνδυασμού εικόνων. Ο πίνακας αυτός αναφέρεται στην Έξοδο που πραγματοποίησαν οι στρατιώτες και οι κάτοικοι του Μεσολογγίου στις 10 και 11 Απριλίου του 1826 κατά την Επανάσταση του 1821 εναντίον των Τούρκων και των Αιγύπτιων, λόγω της έλλειψης τροφίμων. Στον πίνακα βλέπουμε τους Έλληνες, οι οποίοι πραγματοποιούν την Έξοδο εναντίον των Τούρκων και των Αιγύπτιων. Ένας Έλληνας κρατάει την ελληνική σημαία και από πίσω του οι στρατιώτες και οι κάτοικοι του Μεσολογγίου με σπλισμό είναι έτοιμοι να επιτεθούν στους Τούρκους. Κάτω βλέπουμε μερικούς Τούρκους, οι οποίοι έχουν σκοτώσει κάποιους Έλληνες και ανεβαίνουν σε μία σκάλα για να επιτεθούν στους Μεσολογγίτες. Πάνω βλέπουμε κάποιους αγγέλους και στη μέση είναι ο Θεός.

Συντάκτης: Λαζούρας Γιάννης A3

«Κίτσος Τζαβέλλας» – Καρλ Κράτσαϊζεν (Λιθογραφία)

Ο Κυριάκος "Κίτσος" Τζαβέλλας ή Τζαβέλλας (Σούλι, 1801 - Μεσολόγγι, 9 Μαρτίου 1855) ήταν Έλληνας αγωνιστής της επανάστασης του '21 από το Σούλι της Ηπείρου και μετέπειτα στρατηγός, υπουργός και πρωθυπουργός. Γεννήθηκε στο Σούλι το 1801 και ήταν δευτερότοκος γιος του Φώτου Τζαβέλα και εγγονός του Λάμπρου Τζαβέλα και της Μόσχως. Πέρασε τα πρώτα χρόνια της ζωής του στην Κέρκυρα, όπου κατέφυγε η οικογένειά του όταν καταλήφθηκε το Σούλι το 1803 από τον Αλή Πασά και το 1820 γύρισε μαζί με τους Σουλιώτες στην πατρίδα του, όπου ανακηρύχτηκε καπετάνιος - αρχηγός, σε ηλικία μόλις 19 χρονών. Μετά την ήττα και το θάνατο του Αλή Πασά το 1822, πήγε στην Πίζα της Ιταλίας, ως απεσταλμένος των Σουλιωτών για να συνεννοηθεί με τους Φιλικούς για την Επανάσταση και να λάβει οικονομική ενίσχυση για τον αγώνα από τον εκεί διαμένοντα Μητροπολίτη Ουγγροβλαχίας Ιγνάτιο. Το 1822, στα μέσα Οκτωβρίου, γύρισε και πήρε μέρος, μαζί με το Μάρκο Μπότσαρη, στην Πρώτη πολιορκία του Μεσολογγίου το φθινόπωρο του 1822 και στη μάχη του Κεφαλόβρυσου τον Αύγουστο του 1823. Πήρε μέρος και στη πολιορκία του Αιτωλικού το 1823.

Συντάκτης : Παπαφιλόπουλος Λευτέρης A4

«Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ευλογεί την Επανάσταση» - Θ. Βρυζάκης

Σύμφωνα με τον θρύλο της Αγίας Λαύρας, η Ελληνική Επανάσταση στην Πελοπόννησο ξεκίνησε στις 25 Μαρτίου 1821, όταν ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε το λάβαρο της επανάστασης στο μοναστήρι της Αγίας Λαύρας στα Καλάβρυτα. Ο πίνακας αυτός είναι ένα από τα γνωστότερα έργα του Θεόδωρου Βρυζάκη. Παρουσιάζει τον θρυλικό όρκο των αγωνιστών ενώπιον του Μητροπολίτη Παλαιών Πατρών Γερμανού. Ο Επίσκοπος, με επίσημα άμφια, τη μήτρα και την αρχιερατική ράβδο στέκεται μπροστά στην Ωραία Πύλη και ευλογεί τη σημαία, το σύμβολο της ανεξαρτησίας, που κρατά υποκλινόμενος ο σημαιοφόρος. Δεξιά και αριστερά του Ιεράρχη διατάσσονται αγωνιστές, οι οποίοι ορκίζονται για την ελευθερία τους, υψώνοντας το δεξί τους χέρι. Ένας διάκονος στα αριστερά του Επισκόπου κρατά ένα θυμιατό, ενώ την τελετή συνοδεύουν ιερείς. Δεξιά στο βάθος, δίπλα στις εικόνες των Αγίων εικονίζεται και ο ίδιος ο Βρυζάκης.

Συντάκτρια : Μαρίνα Ζωγράφου, B1

«Παραμυθία» – Θ. Βρυζάκης

Στην εικόνα μπορούμε να παρατηρήσουμε δύο γυναίκες, οι οποίες δείχνουν εξαντλημένες, κουρασμένες και βαθιά πονεμένες. Η γυναίκα που παρηγορεί την κοπέλα είναι η μητέρα της, η οποία προσπαθεί να την ηρεμήσει και να της δώσει μια ελπίδα πως ο άντρας της θα έρθει πίσω και πως δεν θα χαθεί στην μάχη. Ακόμα, αν κοιτάξουμε καλά την εικόνα μπορούμε να διακρίνουμε την Ακρόπολη όπως ήταν τότε, λίγο διαφορετική, γιατί δεν υπάρχουν τα μαγαζιά που υπάρχουν τώρα. Απ' ό, τι φαίνεται κατά την διάρκεια του πολέμου πολλά άλλαξαν και εμάς μας κάνουν εντύπωση τώρα. Ο Θεόδωρος Βρυζάκης ο οποίος ζωγράφησε αυτό το αριστούργημα ήθελε να μας συγκινήσει και να βάλει το μυαλό μας να σκεφτεί πως αυτές οι γυναίκες και όλες οι γυναίκες εκείνη την εποχή στάθηκαν σαν βράχοι δίπλα στους άντρες που πολεμούσαν.

Συντάκτρια: Στεργίου Αναγνωστοπούλου Άρτεμις Γεωργία, Β4

«Ο Αποχαιρετισμός στο Σούνιο» - Θ. Βρυζάκης

Στον πίνακα βλέπουμε έναν αγωνιστή να αποχαιρετά την αγαπημένη του. Είναι έτοιμος να πάει στον πόλεμο ενώ η γυναίκα που κάθεται δίπλα του και τον αποχαιρετά φαίνεται σκεπτική και στεναχωρημένη. Το ζευγάρι κάθεται δίπλα σε ένα δέντρο και στο βάθος φαίνεται η θάλασσα και το Σούνιο. Υπέροχη η ενδυμασία των προσώπων.

Συντάκτρια: Λάουρα Σουλολλάρι, Β4

«Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κανάρη»- Ιβάν Αϊβαζόφσκι

Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας στη Χίο έγινε τη νύχτα της 6ης προς 7η Ιουνίου του 1822. Ελληνικό πυρπολικό ανατίναξε τη ναυαρχίδα του τουρκικού στόλου, ο οποίος είχε καταστρέψει τη Χίο. Κατά την επιχείρηση σκοτώθηκε και ο ναύαρχος του τουρκικού στόλου, Καρα Αλής.

Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κανάρη στη Χίο υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα ναυτικά κατορθώματα της Ελληνικής Επανάστασης. Το κατορθώμα του Κανάρη έδωσε κουράγιο στους επαναστατημένους Έλληνες και συγκίνησε βαθύτατα την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη. Στην Ευρώπη κυκλοφόρησαν χαλκογραφίες που αναπαριστούσαν τον Κανάρη με τον δαυλό στο χέρι και τα χρήματα από τις πωλήσεις τους απεστάλησαν στην Ελλάδα για την ενίσχυση του αγώνα.

Ο Ρώσο-Αρμένιος ζωγράφος Ιβάν Αϊβαζόφσκι εμπνεύστηκε από αυτό το ηρωικό κατορθώμα και έφτιαξε το 1881 τον πίνακα «Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κανάρη». Η τεχνοτροπία με την οποία είναι φτιαγμένος ο πίνακας είναι λάδι σε μουσαμά και οι διαστάσεις του είναι 162 x 223 εκατοστά. Εκτίθεται στην Εθνική Πινακοθήκη.

Αυτή η ζωγραφιά παρουσιάζει την εντυπωσιακή στιγμή που το πλοίο των Τούρκων ανατινάζεται, μέσα στην ασέληνη νύχτα. Μεγάλο φως λούζει την θάλασσα στο σημείο που γίνεται η ανατίναξη. Ταυτόχρονα αισθάνεται κανείς το άγχος των πολεμιστών που βρίσκονται στην βάρκα. Είναι σαν να κρατάνε την ανάσα τους και ξέρουν ότι στο τέλος θα νιώσουν μια βαθιά, ήρεμη χαρά. Το πυρπολικό δεν έχει φύγει τελειωτικά γιατί βρίσκονται στα ίδια νερά και πιο συγκεκριμένα βρίσκονται κοντά στον εχθρό και μακριά από την στεριά. Θέλει να δείξει ο ζωγράφος τον ηρωισμό και την αυτοθυσία των μπουρλοτιέρηδων.

Συντάκτης: Αντώνης Καλογιάννης, Γ1

«Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κανάρη»- Ν. Λύτρας

Είναι ελαιογραφία, με διαστάσεις 143 x 109 εκατοστά και εκτίθεται στην Πινακοθήκη Αβέρωφ στο Μέτσοβο. Την πυρπόληση φιλοτέχνησε ο Νικηφόρος Λύτρας, βασισμένος στις διηγήσεις του ίδιου του Κανάρη, ο οποίος επισκεπτόταν τον ζωγράφο στο εργαστήριό του κατά την περίοδο δημιουργίας του έργου. Τον Λύτρα ενδιέφερε πρωτίστως η προβολή των πρωταγωνιστών, οι οποίοι κυριαρχούν επευφημώντας στο πρώτο πλάνο, ενώ το φλεγόμενο πλοίο απωθείται στο βάθος.

Συντάκτης: Αντώνης Καλογιάννης, Γ1

«Η υποδοχή του Λόρδου Βύρωνα στο Μεσολόγγι»- Θ. Βρυζάκης

Απεικονίζει την άφιξη του Άγγλου φιλέλληνα Λόρδου Μπάυρον στο Μεσολόγγι κατά την οποία έτυχε θερμής υποδοχής. Εμφανίζεται ερχόμενος από το λιμάνι συνοδευόμενος από τον φίλο του Εδουάρδο Ιωάννη Τρελώνυ και με πλήθος οπλιτών οι οποίοι ζητωκραυγάζουν. Τον υποδέχονται οι τοπικές αρχές και ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος που τον είχε προσκαλέσει.

Με φανερούς τους συμβολισμούς, ο ιερέας πίσω από τον επίσκοπο που ευλογεί κρατά μια εικόνα της Ανάστασης του Χριστού που αποτέλεσε σύμβολο της ανάστασης της Ελλάδας, και στο βάθος ένας μισογκρεμισμένος μιναρές μοιάζει να δείχνει την εκδίωξη των Τούρκων. Όσο για τον λόρδο Βύρωνα απεικονίζεται εις τύπον μεσσία. Πρόκειται ουσιαστικά για έναν ακόμα πίνακα που η σύνθεσή του υπαγορεύθηκε από την φιλελληνική ζήτηση θεμάτων από τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των Ελλήνων, με σκοπό την μαζική αναπαραγωγή του.

Εντύπωση προκαλεί ο κόσμος γύρω με τα όπλα του και θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μια εικόνα που δημιουργεί ενθάρρυνση για τον Αγώνα και είναι γεμάτη από επαναστατικό πνεύμα.

Συντάκτρια: Νεοφύτη Βοϊτση, Γ1

“Δύο πολεμιστές ή καραούλι” – Θ. Βρυζάκης

Ο πίνακας “Δύο πολεμιστές ή καραούλι” είναι μια ζωντανή εικόνα από ένα στιγμιότυπο της μάχης. Οι δύο πολεμιστές μοιάζουν να συνομιλούν και να ετοιμάζουν κάποιο σχέδιο επίθεσης ή προσπαθούν να προφυλαχθούν από τον εχθρό. Τι λέει άραγε ο νέος πολεμιστής στον μεγαλύτερο σε ηλικία πολεμιστή;

Ο δημιουργός αυτού του πίνακα είναι ο Θεόδωρος Βρυζάκης. Ο Θεόδωρος Π. Βρυζάκης (Θήβα, 1814 – Μόναχο, 1878) θεωρείται ο πρώτος ζωγράφος της μεταοθωμανικής Ελλάδας και ο θεμελιωτής της λεγόμενης «Σχολής του Μονάχου». Έζησε ως παιδί τα σκληρά χρόνια της Επανάστασης του 1821 μέχρι την ίδρυση του ελεύθερου ελληνικού κράτους. Μάλιστα ο πατέρας του, Πέτρος Βρυζάκης, απαγχονίστηκε από τους Τούρκους τον Μάιο του 1821. Σε ηλικία 18 ετών, το 1832, με την ενθάρρυνση ενός Γερμανού φιλόλογου, μετανάστευσε στο Μόναχο της Βαυαρίας, όπου έζησε μέχρι τον θάνατό του.

«Η Ελλάς ευγνωμονούσα» - Θ. Βρυζάκης

Στο έργο αυτό, που φιλοτέχνησε ο Βρυζάκης το 1858, απεικονίζεται η απελευθερωμένη Ελλάδα ως αρχαία κόρη, πάνω σ' ένα σύννεφο που την κρατά υπερυψωμένη και κυρίαρχη στο κέντρο του πίνακα. Φορά δάφνινο στεφάνι στα ξέπλεκα μαλλιά της, και πατά στις σπασμένες αλυσίδες των δεσμών της. Έχει τα χέρια της απλωμένα δεξιά και αριστερά, σε μία συμβολική κίνηση εναγκαλισμού αλλά και προστασίας πλέον όλων όσοι με θυσίες και αγώνες συνετέλεσαν στην απελευθέρωσή της, όλων όσοι εξακολουθούν να διαθέτουν τις περιουσίες τους για την ανασυγκρότησή της, όπως υποδηλώνει ο σωρός των νομισμάτων που της προσφέρεται. Γύρω της συνωστίζονται οι γνώριμοι πρωτεργάτες της Επανάστασης, οι πρόδρομοι Ρήγας Φεραίος, Αδαμάντιος Κοραής, Αλέξανδρος Υψηλάντης, Μιχαήλ Σούτζος, οι γενναίοι αγωνιστές Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Γεώργιος Καραϊσκάκης, Οδυσσεάς Ανδρούτσος, οι ήρωες των ναυτικών αγώνων Κωνσταντίνος Κανάρης, Ανδρέας Μιαούλης, Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα. Για την απόδοση των αναγνωρίσιμων φυσιογνωμικών χαρακτηριστικών τους, ο Βρυζάκης χρησιμοποιεί τις προσωπογραφίες των αγωνιστών που είχε σχεδιάσει ο Krazeisen και είχαν ευρέως διαδοθεί με μία σειρά λιθογραφιών που εκδόθηκε το 1831 στο Μόναχο.

Ο Βρυζάκης, εκφράζοντας τα συναισθήματα των Ελλήνων που αισθάνονταν την ανάγκη να τιμήσουν όσους θυσίασαν τη ζωή τους για την ελευθερία, φιλοτεχνεί την αλληγορική αυτή σύνθεση, η οποία φέρνει κοντά τους έναν κόσμο ηρωικό και ανακαλεί στη μνήμη τους την εποχή των αγώνων, που ο απόηχος τους είναι ακόμα ζωντανός και καθορίζει από πολλές απόψεις τη ζωή τους. Η εικόνα ενεργεί συγκινησιακά και προβάλλει ένα ζήτημα ηθικής στάσης, την αναγνώριση της αρετής, την απόδοση τιμής, αλλά και τη συνειδητοποίηση της υποχρέωσης για μίμηση και συνέχεια. Βασικό ρόλο σ' αυτό παίζει η δύναμη της αναπαράστασης με τα μορφολογικά της χαρακτηριστικά αλλά και οι συνειρμοί που την ακολουθούν. Δεν είναι καθόλου απίθανο να ισχύει αυτό που έχει υποστηριχθεί από πολλούς μελετητές ότι το έργο παραπέμπει στους στίχους τους αποδιδόμενους στον Ρήγα Φεραίο «Ω παιδιά μου ορφανά μου...».

Συντάκτρια: Γιαννή Φρειδερίκη- Παναγιώτα, Γ1

Στο Μόναχο ζωγραφίζει σχεδόν αποκλειστικά θέματα από την Επανάσταση του 1821. Το 1844 έγινε δεκτός στην Ακαδημία του Μονάχου, λαμβάνοντας από την ίδια χρονιά και μέχρι το 1855 την υποτροφία της ελληνικής παροικίας της πόλης. Δάσκαλοι και φίλοι του υπήρξαν ορισμένοι εξαιρετικοί καλλιτέχνες φιλελληνικών θεμάτων της εποχής του ρομαντισμού: ο Carl Wilhelm von Heideck (γνωστός ως Heidegger), ο Heinrich von Mayer και άλλοι

Άφησε κληρονομιά με διαθήκη του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών όλα τα έργα του ατελιέ του και 760 μάρκα για την επισκευή της οροφής της ελληνικής εκκλησίας του Σωτήρος (Salvatorkirche) του Μονάχου.

Συντάκτρια: Τσιναράκη Σοφία, Β4